

РЕШЕНИЕ

№ 1695

гр. София, 16.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 07.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **542** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.1 във вр.с чл.76б, ал.1, т.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано по жалба на И. А., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], срещу решение № 18838/23.12.2022г. на заместник председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ), с което е отхвърлена молбата на оспорващия за предоставяне на международна закрила.

И. А. счита, че оспореният акт е незаконосъобразен, като постановен в противоречие с материално-правните разпоредби на закона. Изразява несъгласие с тезата на административния орган, че представлява заплаха за националната сигурност на България. Твърди, че ответникът не е следвало да действа при условията на обвързана компетентност, а при оперативна самостоятелност. В този смисъл – решение по дело С-159/21 на СЕС– не се допуска национална уредба, при която органи на националната сигурност с немотивирно становище да констатират, че едно лице представлява заплаха за националната сигурност. Необходимо е за всеки един случай, конкретно да се извърши преценка. Не е бил запознат със становището на ДАНС. Не става ясно как е било мотивирано то.

Ответникът – заместник председателя на Държавната агенция за бежанците оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна

следното:

Страните не спорят, че с молба от 12.7.2022 г. жалбоподателят е поискал закрила в РБългария. В хода на административното производство, образувано по молбата, ДА „Национална сигурност“ е представила становище рег.№ 17475/1.09.2022 г., с което е уведомила ДАБ, че възразява на чужденеца да бъде представена закрила в РБългария – И. А. представлява заплата за националната сигурност.

По молбата за закрила е постановено обжалваното решение, с което молбата е отхвърлена. В него административният орган се е позовал на отрицателното становище от ДАНС, представено по делото.

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Оспореният акт е връчен надлежно на своя адресат на 5.1.2023 г., а жалбата, въз основа, на която е образувано настоящото производство, е подадена от упълномощен от жалбоподателя адвокат на 11.01.2023 г., поради което е процесуално допустима.

Обжалваното решение е издадено заместник председателя на ДАБ, оправомощен за това със заповед № 03-15/3.5.2022 г. на Председателя на ДАБ. Решението е издадено в изискуемата от закона форма, съдържа реквизитите на индивидуален административен акт по АПК, мотивирано е с фактическите и правни основания за недопускане на молбата.

Административният орган не е допуснал процесуални нарушения - изяснил е заявените от кандидата обстоятелства във връзка с индивидуалното му положение. Цитираното по-горе писмо на ДАНС е част от административната преписка, представено е след подаване на молбата за убежище и след провеждане на интервюто – 25.7.2023 г. Не се установява от преписката жалбоподателят да е поискал и съответно – да му е отказано да се запознае с този документ. Ето защо и по арг. от чл. 34, ал. 1 АПК следва да се приеме, че не са допуснати процесуални нарушения.

Ответникът, предвид предоставена от ДАНС информация, е формирал извод, че кандидатът представлява заплата за националната сигурност на България.

По силата на чл.12, ал.1, т.6 ЗУБ статут на бежанец не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплата за националната сигурност, а според чл.12, ал.2, т.4 от закона хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплата за обществото или за националната сигурност.

Съгласно чл.14, § 5 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година в случаите, описани в § 4 б.а и б.б на чл.14 (когато са налице разумни основания лицето да бъде разглеждано като заплата за сигурността на държавата-членка, в която се намира; като осъдено с влязла в сила присъда за особено тежко престъпление, лицето представлява заплата за обществото в тази държава-членка), държавите-членки могат да решат да не предоставят статут на бежанец, когато подобно решение все още не е било взето.

Съгласно чл.17, ал.1, б.“г“ от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарната закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице представлява заплата за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира.

Цитираните норми са императивни и на административния орган не е предоставена

преценката дали да предостави исканата закрила, а напротив, има законова забрана за предоставяне и на статут на бежанец, и на хуманитарен статут.

Същевременно обаче жалбоподателят се позовава на цитираното по-горе решение на СЕС съгласно което

Член 4, параграфи 1 и 2, член 10, параграфи 2 и 3, член 11, параграф 2 и член 45, параграф 3 от Директива 2013/32 във връзка с член 14, параграф 4, буква а) и член 17, параграф 1, буква г) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, трябва да се тълкуват в смисъл, че

не допускат национална правна уредба, съгласно която когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище.

Предвид така изложеното настоящият състав намира, че оспореното решение следва да бъде отменено. Действително, ответникът, при отрицателно становище от страна на специализиран орган, какъвто е ДАНС, по изложените по-горе съображения е бил длъжен да се съобрази с това становище. Същевременно обаче, предвид цитираното решение на СЕС – от 22 септември 2022 г. по дело С-159/21 г. на СЕС, следва да се приеме, че това становище е необходимо да е мотивирано. В случая обаче не са представени доказателства в тази насока.

Ето защо преписката следва да се върне на административния орган като се продължат процесуалните действия от този етап на производството – като се поискат мотиви към становището на ДАНС, посочено по-горе.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на И. А., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], решение № 18838/23.12.2022г. на заместник председателя на Държавната агенция за бежанците.

ВРЪЩА преписката на председателя на Държавната агенция за бежанците за изискване на мотиви към становище рег.№ 17475/1.09.2022 г. на Държавна агенция „Национална сигурност“.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомлението.

СЪДИЯ: